

ITTHON

A HÓDMEZŐVÁSÁRHELYI REFORMÁTUS
KERESZTYÉN • IFJUSÁGI • EGYESÜLET
HÁZI LAPJA
«NEM SZÉGVENLEM A KRISZTUS EVANGÉLIUMÁT.» RÓMA I:16. A

VELÜNK VOLT ISTEN —

kiáltott fel egyik magyar hadosztály parancsnoka az osztróki hatalmas csata sikeres befejezése után.

E három szó önkéntelenül tört ki a parancsnok szájából, de érzi, tudja minden harcoló magyar katona, hogy nem csupán a fegyver erejébe vetett bizalom, hanem az a biztos tudat segíti új és új győzelemre, védi életét minden veszedelem között, amely ott él kimondatlanul is mindegyik lelkében: **velünk van Isten.**

Új keresztes hadjárat ez, szokták sokan mondani. Lehet így is nevezni, de ez a harc sokkal több annál és sokkal másabb.

Ez a harc nem azért folyik a hitetlenség ellen, hogy a győzelmés befejezés után a hit leple alatt vizet prédikáló farizeusokat tenyesszen ki az elért eredmény, sem azért, hogy a nagytökének dusan csöpögő kamatjából a kiváltságosak paradicsomi életet éljenek, hanem olyan **kenyérért**, amiből mindenki, a becsületesen elvégzett mindennapi munka után, **egyformán** jól akar lakni.

De nemcsak kint, hanem idehaza is érzi mindenki, hogy most van az az idő, amikor minden erőt meg kell feszíteni a nagyobb teljesítményért, megnyugvással kell tűnni az átmeneti nehézségeket, hisz most dől el, hogy holnap milyen lesz az élet: jobb-e, vagy minden rossznál rosszabb. Mert ezt a harcot megnyerni nem egyedül a kintiekkel, hanem az itthoniakkal **együtt** lehet.

Egy láthatatlan Valaki terjeszti ki védő paizsát minden magyar katona fölé és önti az erőt az itthon elfáradtakba.

Az eredmény így nem kétséges.
Győzünk, mert velünk van Isten.

V.

Irodalmunk magyarsága

Minden nemzet lelke irodalmán keresztül szólal meg: az első nyomtatott magyar betűtől mindmáig, sőt a kéziratok irodalom korában is, a költők és írók egész serege játszott ezen a varázslatos hangszerezen és igyekezett a magyarság érzelmi és akarati világára akként hatni, hogy abból egy **eszményibb, minőségi magyarság** fejlődjön. Történelmünk során, a magyarág szorongatott helyzetében, amikor a lét és nemlét nagy kérdése előtt állott a magyarág, bátorító szóval, biztató hanggal költőink ápolták azt a magyar lelkiséget, amely lelkiség egy folytonos vonalon haladva bomlott szindusz változatokra az első bottladozó magyar verstől a mostani legművészebb költeményig.

A nemzet sorsa pontosan kiolvasható irodalmunk szellemi világából. A veszélyeztetett magyarság élet halál harcának kísérő zenéjét, biztató dallamait költőink zendítették meg olykor küzdésre, kitartásra biztató csatadalban, olykor a nemzeti nagyságot dicsőítő ódában olykor pedig az egyéni keservet a nemzet keservével azonosították. Mindez szigorú összefoglalásban az jelenti, hogy irodalmunkon egy politikai jelleg vonul végig, olyan **politikai jelleg**, amely más, nagyobb, nyugodtabb körülmények között élő nemzetek irodalmában csak szorványosan mutatkozott. A magyar irodalomnak egyik kizárólagos jellemzője.

A reformátusság, az első reformátoroktól kezdve mindmáig maradandó értékű művészeket adott a magyar irodalomnak: a lázas ujlóktól kezdve a békés családi élet magányát dicsőítő költőkig, a **magyar vallás** századokon át bevált nevelés rendszere a lappangó egyéniségek hosszú sorát adta az egyetemes magyarságnak. **A reformátusság és a magyarság egyet jelent**, a nemzet sorsán aggodó és sorsáért küzdő magyar költők azonban magyarságukra helyezik azt a nyomatékot, amely a küldetés tudat fennsleges eszméjét jelenti az alkotó lélek számára.

A mai magyar irodalomban a mi felekezetünkhöz tartoznak azok az írók, akik az idegen hatástól megzavart, megmáskított magyar lelket vissza akarják lendíteni eredeti mivoltába. A magyar lélek, az emberi végyaknak, alkotó szándéknak, bunak, örömnak ez a csodálatos kelyhe, a **vallani és vállalni** nagyszerű és kipróbált jelszavaival zendül meg mai költőink hurján.

A magyar írók pedig a magyarság létét, létjogosságát, a magyarság elmaradottságát és gazdasági gyengeségét olykor művészi regényekben, olykor aprólékos, de lélektől lelkezzett, társadalmi leírások-

ban olykor az emberi indulatokat példázó drámában jelenítik meg. A magyar társadalom összetételére jellemző, hogy az szinte és becsületes hang, ez a nagyszerű nemzetépítés egyeseknél, a rosszul asszimiláltaknál és alkalmazkodni nem akaróknál, ellenzésre talál. Mind ezeken — ez elégtételünkre szolgáljon — diadalmaskodik mai iróink törhetetlen magyarság, emberi őszintesége és becsületesége.

Az egyik írói csoportnak pl. azért is küzdelmet kell folytatnia, hogy egyszerűen a megrontott magyar nyelvet a helyes magyarság törvényeinek alkalmazásával kiszorítsák irodalmunkból. Valaha a **helyes magyarság** magától értetődő követelmény volt, ma és ez szomorú jelenség, egyes írói törekvéseknél a helytelen, torzított magyar nyelv egyik írói erénynek számít.

A másik írói csoport pedig az érzelmi világ üde, tiszta, megnyilatkozásáért kénytelen harcot vívni, hiszen a külföldről hozott esztétikre ható indulatok a magyar ösztönös lelki életét is a beteges sorvadás felé terelte. A költői szólamot idegen világra utaló hasonlatokkal, metaforákkal és stílus ékítménnyel szórták tele, olyanokkal, melyeknek **minden ösztönös magyartól idegennek kell lennie.**

A magyar református írók és költők az irodalmi élet minden posztján őrt állanak és hitünk és reményességünk, hogy irodalmunk „magyarsága” tért hódít: a lelkiekben teljesen a **magyar** fog uralkodni.

Paku Imre.

Neveljük áldozatkészségre gyermkeinket

Nagy püspökünk, Révész Imre tette a szomorú összehasonlást, hogy míg az 1,300.000 lelkes tiszántúli egyházkerületből 60 000 Pengő gyűlt össze a debreceni kollegium megsegítésére, addig a 130 000 lelkes székesfehérvári néhány hónap alatt 100 000 Pengőt adtak össze az új református gimnázium megépítésének céljára. Ha nem lenne sok szomorú személyes tapasztalatunk is erre nézve, maga ez az adat is elég annak bizonyítására, hogy az alföldi református magyarokban nincs meg az áldozatkésznek az a mértéke, ami szükséges volna. Amit kellene, hogy diktálna a lelkük, Istennel és egyházukkal szemben, másrészt ami kívánatos lenne nemzeti szempontból is.

Ugy kellene látnunk kisebb, vagy nagyobb vagyonukat, jövedelmüket, mint ami vagy öröklött, vagy munkánk eredménye, de amelyet Istentől kaptunk, ameynek csak sáfárai vagyunk. Hiszen Tőle kaptuk természetesen nemcsak a vagyonukat, de életünket, egészségünket, mindent, azokra is vigyázunk kell, azokért is felelősséggel tartozunk. De súlyos felelősség terhel azért is, hogyan használtuk fel

azt a vagyont, amit az Isten reánk bízott. Tompa írja a Kenyérkő című gyönyörű versének kezdősoraiiban:

*Az Isten a szegények részét
A gazdánál tette le.
Ha földi jóval meg vagy áldva,
Akkép sáfarkodjál vele,
Hogy megszegjed az éhezőnek
Isten nevében kenyered.
Másképp bizony fogsz tenfejedre
Gyűjteni eleven szemet*

Nemcsak a szegényekkel szemben kötelességünk ez, a bibliai tized, jövedelmünk 10 százalékanak Isten dicsőségére felajánlása olyan tiszteletreméltó szokás, aminek általánosnak kellene lenni. Áldás származnék ebből egyénre és közre egyaránt.

Azt mondtuk, e sorban Istennel szemben kötelesség az áldozatkésztség, utána egyházunkkal szemben is. Papi birtokok tízezerholdjait a mi magyar református egyházunkban a gyülekezet soha ki nem apadó, soha meg nem lanyhuló áldozatkésztsége kell, hogy pótolja. Meg is volt ez régen. Apáink — mai szemmel nézve bámulatos — áldozatot hoztak nemcsak a templomaik,

de egyházi intézményeik, iskoláik létesítése érdekében. Mert belátták, hogy az egyház jövődjével szemben kötelességük ez. De nem kell évszázadokkal visszamennünk például István az erdélyi református magyarokat, akik nemcsak fennmaradták a román megszállás nehéz körülményei között régi intézményeinket, hanem újakat teremtek, létesítettek, ha a fejlődés törvénye ezt kívánta. Ennek a kötelességnek a csonkaországi magyarság sokkal könnyebben eleget tud tenni. Be kell látnunk, hogy a magunk áldozatkésztségével biztosítanunk kell az egyházi élet, egyházi intézmények fejlődését, mert ahol nincs fejlődés, ott csakhanar elmaradottság, korszerűtlenség állapítható meg.

A római katolikus egyház tiszteletreméltó eleveenséggel teremti meg új intézményeit, a reformátusnak hirdetett Debrecenben nemcsak kereskedelmi közepiskolát hanem a másik, ma legkorszerűbb leánynevelő intézményt, leányiskolát új tagozataként háziasszonyképzőt állít fel. Nagyváradon szintén a zردában nyílik meg háziasszonyképző. Ugyanakkor református egyházunk meglévő intézményeit is elköszolja, elvesztegeti, mert hiányzik hűvőből az áldozatkésztség. (Folyt. köv.)

A te segítségedet
várjuk

hogy az

Orthon KIE. ház
lehessen!

LÁTOMÁS

*Az eget nézem, Gomolygó felhők.
Rohanó, furcsa alakok
Így kergetik egymást az agyamban
Furcsábbnál furcsább gondolatok.*

*Egy kép jelenik meg előttem,
Felhő paripán száguldó kaszás,
Néz üreges, komor szemekkel ...
Vajjon kire esik a választás?*

*Lent a földön játszadozó gyermek,
A csont arc vigyorgásra torzul ...
Suhint a kasza s a kezdődő éret
Az út elején a homályba borul*

*En is ott ülök a komor szobában,
Bánat borong sápadt homlokomon,
Hisz te voltál, te vagy az áldozat
Mindig mosolygó kedves kis hugom*

tirnádi NAGY ZOLTÁN.

I G E

Elvesztett élet —

megnyert élet

A világnak élő emberre jellemző, hogy a földön mindenáron meg akarja tartani az életét. Az Ádámok és Évák a **bölcsességben**, a Babeltornyot építők a **hírnévben**, a gazdag emberek a **vagyónban**, a tékozló fiúk az **élvezetekben** vélik megtalálni és megtartani az életüket. Ám az ige nem csufoltatik meg. Egyszerre csak észreveszik az emberek az isteni szót: „*Mit cselekedtél?*” A hírnévre törekvő az atya örökségéből való ki tagadást: „*Mivel, hogy ezt kezdették művelni, azután semmi meg nem tarthatja őket*” És a gazdag ember lelkiismeretének szavát: „*Bolond, az éjjel elkéri az életet tőled.*” A tékozló fiuban is felebred a lélek vívódása: „*Az én atyámnak mily sok bérese bővölködik kenyérben, én pedig éhen halok.*”

Imé egy váratlan pillanatban mindenki elveszti azt az életet, amelyet önfelédtségekben megtartani akart.

Kik tarthatják meg hát életüket? Aki megpróbálták már azt elveszíteni Krisztusért és az evangéliumért. Erre gondolva váratlanul megjelennek előttünk az áldozatkész özvegyek (Lukács 21, 3.) a szenvedéseket eltűrő Pálok, az életüket feláldozó keresztény lelkek, akik közül senki sem akarja megtartani az életét. A krisztusi éle ideal az ilyen életet élni akarók diadalát hozza meg.

Meg akarod nyerni az életet? Hallgass Krisztusra, Ő állandóan hívogat. Lehet, hogy azt feleljük: Én még ráérek Krisztus, hisz ifjú vagyok. Én még nem ösmerlek téged Jezus, hisz nem acéloztál meg. De vedd észre testvérem, hogy Ő ott áll állandóan a lelked mögött és bebocsáttatást kér.

„*Aki szomjuhozik jöjjön el és aki akarja vegye az élet vizét ingyen*” (Jel. 22, r. 17. v.)

Munkaszolgálat 1942.

„Hatodik éve szólok a nemzet ifjúságához és a magyar szülőkhöz! Hívom a magyar értelmiségi ifjúságot önkéntes munkaszolgálatra, hogy jellemzilárd, edzett, egészséges, bajtársi érzelmektől és lángoló hazaszeretettől áthatott férfiakat és nőket adhassunk a magyar hazának!” — hangzik vitéz Szinay Béla ny. a. altábornagynak, a munkaszolgálatok főparancsnokának hívó szövege a magyar ifjúsághoz. „Hívom őket, mert a fiúk feszülő karjaik erejével, a lányok jó ságos cselekedeteikkel enyhíteni tudják a magyar élet keserveit! Hívom, mert áldásos a munkánk! Hívom, mert a munkatáborok ifjúsága a boldogabb nemzet záloga!”

Igen, ezekbe az önkéntes munkatáborokba készül most az értelmiségi ifjúság és lányoknak nagy része. De hát mik tulajdonképpen ezek a munkatáborok?

Kérdezik sokan, — mi az, hogy munkatáborokba mennek fiaink és leányaink? Szinay főparancsnokunk adja meg erre a kérdésre a feleletet: „A munkaszolgálat országépítés!” Igen, országépítés, legyintenek erre sokan lemondóan, ismerjük már az ilyen országépítésről szóló szövegeket! Akik ezt állítják, azok nem hallottak még bizonyára a fiú és a leánymunkatáborok nagy eredményeiről. Nem hallottak a fiúk tihanyi földmunkájáról, a diákudölő építéséről, az érdei sportrepülőtér létesítéséről, a lányok segítő, falusi munkájáról, amelynek olyan nagy eredményei vannak, hogy mint maga a főparancsnok mondotta el, a lányok munkájáról a kultuszminiszter urak büszkeséggel tette ezt a nyilatkozatot: „Bocsátatok a rendelkezésemre 1000 női munkatábor és én megoldom a nemzeti égi problémát!”

Akik látták, azok meggyőződhettek arról, hogy a magyar lányok nem vallottak szégyent a falusi lakosság előtt, mert míg az egyszerű falusi kisgazda, vagy munkásember és felesége arattak, vagy kapáltak, addig a munkaszolgálatos „pettyes kisasszonyok” ellátták otthon a családot, a gyereket és meleg étellel várták a munkából hazatérő, fáradt gazdaembereket. De ne gondolja senki, hogy a munkaszolgálatos lányok, akik önkéntes munkára vállalkoztak, meghátráltak az aratás, vagy a kukorica kapálás nehéz munkája előtt. Nem, hanem örömmel és lelkesedéssel végezték. De legalább azok, akik tíz hónapon keresztül nehéz szellemi munkát végeztek, — de délelőtt vagy este az egyetemi órák után a kollégiumokban gond nélkül fogyasztották el a magyar kenyeret,

most megtudják, mi az: dolgozni, testi munkával megszerezni azt! Ne tévesszék hát össze a zsávolgyubbo nyos, önkéntes munkaszolgálatos ifjúságot és a piros pettyes, fehér ingvállas, zöldkötényes leányokat a nem önkéntes munkát végző zsidó munkaszolgálatosokkal! Mert sajnos, sokan még nem is hallottak ezekről a mi önkéntes táborainkról, vagy ha hallottak, sem hiszik el, hogy ez a munkaszolgálat valóban országépítő!

Meg azoknak az ifjaknak és leányoknak is nagy része, akik vagy már most értelmiségi pályákon vannak, vagy arra készülnek, vagy érettség után tanácsotlanul állnak a jövő előtt, visszatörpennének ezek előtt a munkák előtt! És amint mondják, pihenik az év fáradságait, amely talán nem is volt olyan kimerítő, mint ahogyan ők beállítják. Igen pihennek, vagy helyesebben, magyarul: lopják a napot, úgy, hogy egész nap a strandon nyuladoznak és csak azért maradtak itthon, hogy pl. a kórházban min den este változatlanul résztvehesse nek!

Lásd már be magyar ifjúság, hogy ez nem mehet így tovább! Nem, különösen most nem, 1942-ben nem, amikor katonáink hőiesen küzdenek a vörös katonák ellen a külső frontokon! Bennt pedig, a belső fronton nekünk kell küzdenünk, magyar ifjúságnak, a lázítóknak, a semmittevőknek és a nemzetromboló elemeknek ellen! Halljátok meg magyar fiúk és lányok a főparancsnok hívó szavát és álljatok be a munkaszolgálatos csapatba, mert: „A munkaszolgálat országépítő!”

Szőnyi Ilona.

Tehetségmentés

A magyar állam, a helyi református egyházhoz hasonlóan, a szegénysorsu, de jó tanuló és tanulni vágyó fiatalok segítésére mozgalmat indított.

Az állam kiválogatja a taníttatásra érdemeseket és azokat taníttatja. A helyi fiugimnáziumban három ilyen tanulót küld, akiknek nemcsak tan díját fizeti, hanem részükre internátusi bentlakást is biztosít. E kiválogató vizsga meg is történt. A vizsgázók közül egy helybeli, egy földéaki, egy szentesi tanyai tanulót jelölt ki a kultuszminiszter, akik tanulmányaikat őszől kezdve a helyi gimnáziumban államköltségen folytatják.

OLVASD

TERJESZD

az

Otthon

a református ifjúság
lapját

MOZAIK

Egyik erdélyi egyházi lapban történt megemlékezés arról, hogy milyen jól esett az anyaországiak -ajándékozó szeretetének megnyilvánulása egyik erdélyi tanítóképző növendékeinek. Sokan küldtek az ifjúsági könyvtár számára értékes könyveket. Ha úgy szeretnők valóban az ifjúságot, mint ahogy kell, megtehetnők, hogy mikor magunknak könyvet vásárolunk, egy értékes könyvet megvennénk a helybeli iskola ifjúsági könyvtára részére is, ezzel is hozzájárulván, hogy minél szélesebb körben tájékozott, jellemes, feltétlenül becsületes, kötelességtudóvá nevelődő fiatalság boldogabbá tegye az országot.

Az állástalanság szomorú ideje után most mindenki számára hihetetlenül könnyű az elhelyezkedés. Mindenki igyekszik kisebb helyről nagyobbra, faluról városba, nehezebb beosztásból a könnyebbe kerülni. Sok kis község tanító nélkül marad, de menekül a faluból más is, aki tud. Akkor, amikor a falvak sok értékes vezetőt elveszítene, ugyanúgy a tanyavilág is, nem árt, ha arra gondolunk, vajon nem voltunk-e hibásak abban, hogy a távozó el kívánczolt arról a munkahelyéről. Nem maradt volna-e ott, ha mi és a többiek nemcsak bírálták, de segítettük volna is. Nem ért volna-e el több eredményt, ha támogatókat kap és nem lankad lelkesedése, munkakedve. Talán kényelemszeretetről kilátástalannak mondtuk terveit megvalósítását, pedig az közérdeket szolgált volna, valóban részt a munkából, nem sajnálni egy kis áldozatkészséget. Nem felesleges hazai viszonyok között sem falun, sem városban beszélni a tekintélytisztelétről. Jobban meg kellene becsülni azokat, akik évtizedeken, emberöltőkön át munkálkodnak egy fa'uért, egy gyülekezetért. A megbecsülés, a támogatás igen sok esetben megsokszorozná a munkakedvet, az eredményt, haladás megindítója lehetne. Szokás beszélni a vezetők felelősségéről, de körülbelül ugyanannyiszor fel lehet vetni azok felelősségének kérdését, akik a lelkes, buzgó, ötletekben gazdag kezdeményező hűségéből, kényelemszeretetből, fukarságból sem munkával, sem pénzzel nem támogatják. Ennek azután természetesen az ügy vállalja kárát. Nem árt ezen gondolkodni ebben a gyülekezetben s ebben a városban sem.

Burgonya a virágoskertben

Hetipiac van. A Kálvin tér nagy forgalma. A férfiak főként a külső vásárra, az asszonyok pedig a városba, a kirakodó piacra sietnek. A sietők között 2 asszony megáll a „Nagy András” féle kút mellett s hevesen mulgatva beszélnek egymással. Kíváncsi vagyok mi az a fontos dolog, ami miatt megállnak. Észrevétlenül kihallgatom beszélgetésüket. „Nézzé kedves szomszédasszony, hova jutottunk, már a virágágyakba is mindenféle zöldséget, napraforgót, ricinus és burgonyát vetettek, pedig mennyivel szebb volt az elmúlt években az a sok színpompás virág. Mit kellett öregsegünkre megérni!”

A másik asszony elgondolkozva hallgatja. Aztán csendesen megszólal: „Mennyivel jobb lett volna már az elmúlt években is virágok helyett a szegény ember mindennapi táplálékát termelni a virágos kertekben, bizony akkor nem lett volna olyan sok éhező az elmúlt télen. Engem nem bánt egy cseppet sem a dolog, sőt örülök a jövőre való gondoskodásnak, azt azonban nagyon szomorú dolognak tartom, hogy még mindig vannak olyan lelketlen emberek, akik „úgy segítenek” embertársaikon, hogy a nagy fáradtsággal és áldozattal bemunkált földből, vagy ellopják a veteményt, vagy pedig kihúzzák a növényeket, az ilyen emberek nagyon megérdemelnék, hogy az okozott kárt többszörösen megtérítsék és közülök egy párat elrettentő példaként munkatáborba vigyék. Még egy nagy hiba van kedves szomszédasszony. A vásárhelyi vitaminkertekre egyedül csak a jó Istennek van gondja, meg azoknak, akik kitépdesik, tapossák a veteményt, de itt ugyan senki meg nem kapálja, ki nem gyomlálja, vagy meg nem öntözi a vetemény földet, nem úgy mint más városban, ahol valóban büszkén mondhatják el, hogy a virágos parkban annyi bab, káposzta, paprika, stb. termelt, hogy sok szegény családot télire bőségesen el tudnak vele látni.

Tovább nem hallgatom őket, de elcsúszott beszédjüket leadom, hogy mindnyájan tanuljunk belőle. E.M.

Fizessen elő lapunkra egész éven át házhoz kézbesítve 2 pengő az előfizetési díj

HIREK

Születés. Rébék Nagy Sándorékát leánygyermekkel áldotta meg Isten. A szülők öröméhez mi is őszintén csatlakozunk.

Kirándulás. Vasárnap Mártélyra egész napos kirándulást rendezett a KIE. leány- és fiúegyesület. Mintegy 35-en vettek részt leányok fiúk ezen a kiránduláson.

Szenior összejövetelünkön július 23-án, este fél 9 órakor az Otthonban „A női munkaszolgálat” címen Molnár Sámuel tart előadást. A két hetenként tartandó szenior összejöveteleinken minden érdeklődőt szívesen látunk.

Adomány. Egy presbiter az Otthon házalapra 20 pengőt, özv. Pál Jánosné Klauzál utca 20. sz. a. lakos 2 pengőt adott. Egyik ref. igazgató tanító az újság támogatására az előfizetési díjon felül 5 pengőt adott. Hálaosan köszönjük az adományokat.

HUMOR

Tanító: „Javítsd ki ezt a mondatot: A tüzet, mielőtt nagyobb kárt tett volna s az önkéntes tűzoltók megérkeztek volna, eloltották.

Diák: „A tüzet eloltották, mielőtt az önkéntes tűzoltók nagyobb kárt tehettek volna.”

Tanító: „Eszik-e a cethal husát?”

Diák: „Igen.”

Tanító: „És mit csinálnak a csontokkal?”

Diák: „A tányér szélére rakják.”

Lakodalmi meghívók,
eljegyzési kártyák és
mindenféle

nyomtatványok
olcsón készülnek

Németh nyomdában

Szt. Antál u. 7.

„OTTHON,”

Kiadja a Református Keresztény Ifjúsági
Egyesület, Hódmezővásárhely.

Előfizetési ár 1 évre 2 pengő

Felelős szerkesztő: MÓNUS FERENC
Szerkeszti: VARGA JÁNOS.

Felelős kiadó: HJ. DURA LAJOS
Nyomtatott Németh-nyomdában Szent Antal u. 7.

„OTTHON”